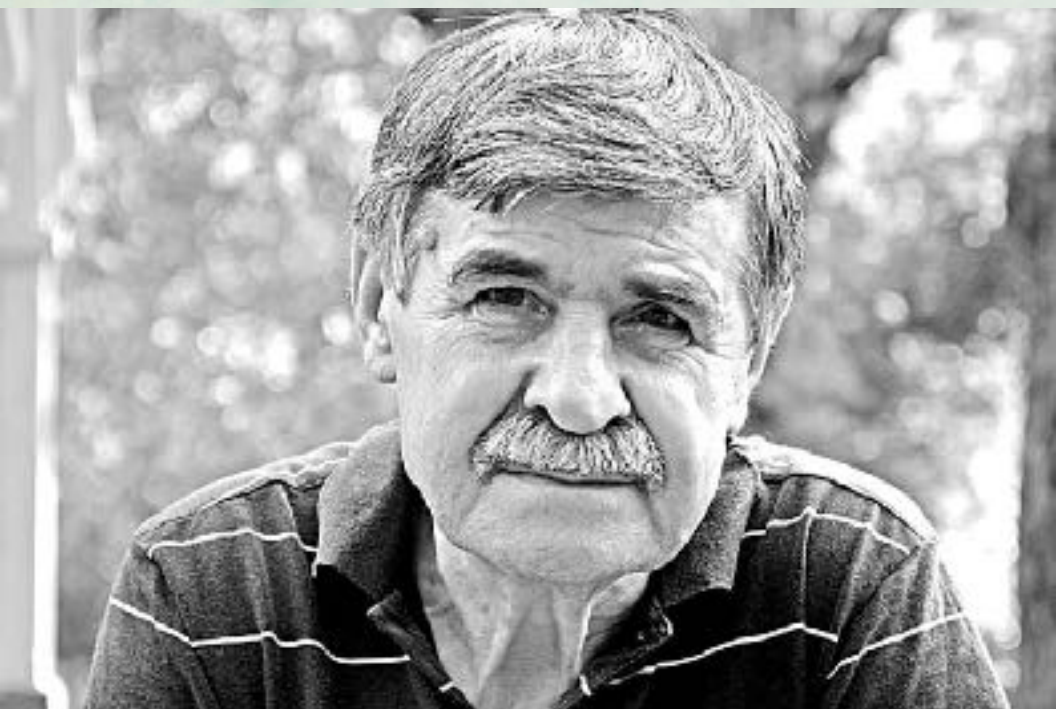

З дитинства: Доц

Василь Голобородько

Я уплетений весь до нитки
у зелене волосся дощу,
вплетена дорога до батьківської хати,
вплетена хата на горі, як зелений птах,
уплетене дерево, що притихле стоїть над
дорогою,
уплетена річка, наче блакитна стрічка в
дівочу косу,
уплетена череда корів, що спочивають на
тирлі.
А хмара все плете зелене і холодне волосся
дощу.

Але усім тепло,
усі знають: дощ перестане,
і хто напасеться, хто набігається,
хто нахитається,
хто насидиться на горі,
хто належиться,
а хто прийде додому
у хату, наповнену теплом, як гніздо.